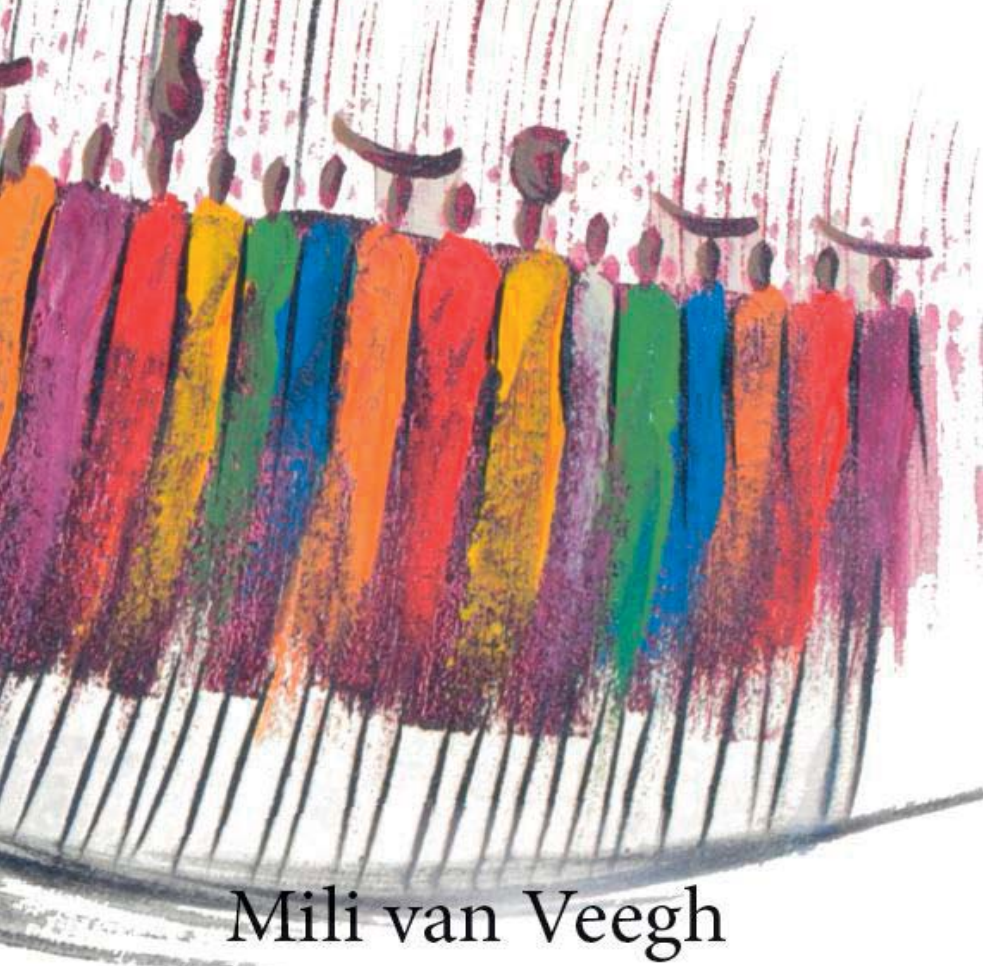

CONGO

ARTIKEL 15

Mili van Veegh

Leesexemplaar

Mili van Veegh

CONGO

ARTIKEL 15

Ambilicious Breda | Kalmthout

Eerste druk 2018

Copyright © Mili van Veegh

Omslag vormgeving Ambilicious Studio / Probeeld

Binnenwerk vormgeving Ambilicious Studio

Eindredactie Inanna van den Berg | Ambilicious Uitgever van verhalen

Copyright © 2018 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-92551-51-1

NUR 301

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ondanks alle aan de samenstelling van dit boek bestede zorg kan noch de redactie, noch de auteur, noch de uitgever aansprakelijkheid aanvaarden die het gevolg is van enige fout in deze uitgave..

CONGO

ARTIKEL 15

Voorwoord

Ik dank Inanna en Peter van den Berg die mijn manuscript op een respectvolle en intelligente manier benaderden, redigeerden en van beeld voorzagen.

Marc Kerkhofs gaf mij zijn leeservaringen, hoofdstuk na hoofdstuk. Hij leefde intens mee en was van een grote steun.

Mijn kinderen, Faye en Yoni, toonden een rotsvast vertrouwen in mijn schrijven kunnen.

In dit boek vind je als lezer geen opgeworpen woordbarrières (wel een verklarende woordenlijst) en vooral negerzoenen in blanke vla. Ik heb het betrokken en met respect voor de Congolese bevolking geschreven.

Liefs Mili

1

Om zijn nek heeft hij een autoband. De onmiskenbare lucht van benzine die eruit opstijgt verstikt hem. Vlammetjes likken voor zijn ogen, luciferkoppen smeulen grijnzend na.

De hitte is niet meer te bevatten, hij hoort zijn haar knisperend verbranden.

Walmen verschroeid varkensvlees vermengen zich met de stank van smeulend rubber.

Een groep uitzinnige negers danst om hem heen. Ze hebben stokken waarmee ze zijn geslacht laten dansen en zijn achterwerk bewerken. Stront glijdt blindweg langs zijn benen. Hij kijkt omhoog en ziet zijn mangoboorn.

'Mondélé,' klinkt op uit tientallen raspige kelen.

Hij kent het woord. De eerste keer dat hij door de achterbuurten van Kinshasa dwaalde krijsten de baby's omdat ze een blanke zagen. Even geschrokken moeders lieten kinderen uit hun armen vallen en riepen hem dat woord na.

Hij trapt doorweekte lakens van zich af, vogels krijsen, schreeuwende mannenstemmen vermengen zich met zuiver zingende vrouwenstemmen. De nacht heeft zich in één klap opgeheven om plaats te maken voor gloeiend licht. Zijn wimpers klonteren, zijn slapen bonken.

Voor het eerst met vreugde voelt hij zijn dagelijkse ochtendmigraine en boert om lucht te geven aan zijn misselijkheid. Zijn handen tasten, brengt hij naar zijn haar en in zijn onderbroek. Hij is compleet.

Langzaam zien zijn grijsblauwe ogen het overweldigende licht.

Charles kijkt door zijn halfgeopende ogen, de kamer is hem onbekend, traag wiekt een ventilator aan het plafond en in de spiegel voor het bed ziet hij iemand naast hem liggen. Goddank een vrouw. Maar wat doet ze daar, kent hij haar?

Zij heeft haar benen opgetrokken en zich verstrengeld met een laken. Haar vormen zijn adembenemend, haar borsten deinen een cadans. Zwarte wimpers flirten met haar caramelle huid. Heeft hij deze onwaarschijnlijk mooie hoer gisteravond meegenomen uit het kot van Madam Bordel?

Hij kreunt, hij stinkt en de kater waar hij kortstondig aan ontsnapt is haalt hem genadeloos weer in. De snol, hoe mooi ook, zal zijn portefeuille leeggehaald hebben. In de hoek van de kamer ziet hij een stoel, eroverheen hangt zijn broek, naadloos in de plooi, zijn overhemd is opgevouwen en zijn schoenen staan ervoor op een kleed.

Zijn blaas staat op knappen, hij loopt naar de badkamer, wast zijn handen en kleedt zich aan bij de stoel. Een vettig pak franken puilt uit zijn portefeuille. Is die snol niet door de straat gehard?

Hij wil naar huis, in bad, en ten minste vier pijnstillers. Verbaasd kijkt hij nog een keer naar de vrouw op het bed. Ze doet hem denken aan een uitdagend model dat Gustav Klimt schilderde. Hij weet zich niets van haar of de nacht te herinneren.

Als hij de deur van de hotelkamer dichttrekt hoort hij haar stem, hees en veelbelovend, iets vragen. *Bolingo?*

Op de gang vertellen de gouden hoofdletters G en H op kamerdeuren dat hij in het Grand Hôtel is. Hij struikelt over opgestapelde gore borden waar restanten kip en *cosca-cosca* met *pili-pili* op liggen. Lege literflessen Primus schopt hij weg; hij walgt van de verschaalde bierlucht.

In de lift waar een papperige minister met vier vrouwen door hem heen kijkt, houdt hij zijn ogen strak op de verspringende etagenummers. Hij voelt de vrouwen met hun

derrières wiegen en ruikt de vissige geur die uit hun pruiken opstijgt.

De glazen hoteldeuren gepasseerd is Charles in Gombé, de diplomatenwijk waar ook overheidsgebouwen staan en internationale directies van telefoonmaatschappijen gebouwen in brand steken waar vrouwen en kinderen achter plastic liggen.

De vrouwen hebben gemeen dat zij hun mannen, die in het oosten van Congo voor het leger vechten, jaren niet meer of zelfs nooit meer zullen zien. Zij staan voor hun belaagde pand, trossen kinderen spelen in het vuile zand terwijl zij hun handel op het hoofd torsen. Uitgewoond, zwartgeblakerd, laat een generaal bij voorkeur 's nachts zijn soldaten op de gebouwen schieten tot zij steeds leger worden.

'Mamma Marceline, water en doe er sigaretten bij.'

Charles is de stoffige straat overgestoken naar zijn favoriete commercante in Gombé. Haar ebbenhouten gelaat straalt en Charles geeft haar meer geld dan ze vraagt om er zeker van te zijn dat ze de komende dagen voor haar en haar kind maniok kan kopen.

Zij is de enige die hem niet lastigvalt, niet dreint of ze zijn kleren kan wassen of zijn schoenen poetsen zoals al die andere onuitputtelijke mamma's doen. Haar trots bevalt hem.

Het is minstens dertig minuten lopen naar de rand van de wijk *Pouloupoulou* waar hij woont, veel langer dan de gewoonlijke terugreis vanaf het kot van Madam Bordel over het slijkpad waar hij de blootliggende elektriciteitskabels weet te liggen, de ratten hem kennen en wegrennen van zijn lauwwarme straal pis.

Hoe hij in de tegenovergestelde richting terecht is gekomen is hem een raadsel. Denken kost moeite, het enige dat hij zich kan bedenken is dat hij niet wil lopen.

'Mamma Marceline, vind me een taxi.' Hij heeft de ingewikkelde handgebaren nog niet onder de knie waarmee je een chauffeur van de zoveelste verrotte auto aanroept in de hoop dat hij stopt.

Vernacheld aangekomen, verscheept door Afrikanen in Europa, die, nadat zij een verblijfsvergunning krijgen, schimmige humanitaire stichtingen oprichten van waaruit zij hun thuisland voorzien van lekkende motoren, ontbrekende spiegels en carrosseriegaten en het geld in hun zak klotst naast dat van de bijstand.

‘Pappa Charles,’ zegt Marceline, ‘je geeft aan hoe ver je wil rijden, of je naar rechts of naar links wil en of je meebetaalt aan de Primus voor de chauffeur. Kijk goed, zo doe je het.’

Haar vingers glijden door de lucht, maken sierlijke bewegingen, vallen als verwonde vogels om dan weer op te stijgen.

Ze heeft succes, een taxi stopt. Hij stapt als derde in naast de chauffeur die zegt dat hij nog voor tien kilometer benzine heeft.

Mamma’s achter hem hebben korven met lawaaierige kippen op schoot.

Niet ver van zijn huis stapt hij uit en steekt een sigaret op. Rauw brandt zijn keel, een kaffergierzwaluw zeilt door de lucht. Het smeedijzeren hek voor de pastorie waar eerder zijn heerroom woonde hangt nog aan één scharnier. Charles weet het hek net te ontwijken bij het dichtslaan; opgeschrikte rouwkieviten vliegen op uit het dorre gras.

Hij bukt, haalt het stokje aan de onderkant van de deur weg en het eerste plakbandje. Exact tweeënvijftig centimeter daarboven, het tweede, waar een zwarte haar aan kleeft.

Met zijn sleutel komt hij binnen en loopt direct door naar de badkamer waar hij de kraan opendraait. De buizen bonken, het water kondigt zich aan. Hij laat zijn kleren op de plavuizen vallen en schudt vier Alka-Seltzer uit een buisje. Hij glijdt het warme bad in, drinkt het glas water leeg nog voor de tabletten kunnen uitbruisen. Zijn slokdarm brandt.

Het is tegen twaalfen, wanneer de zon meedogenloos is, dat Charles wakker wordt in een afgekoeld bad. Zijn huid is rimpelig, zijn nek doet pijn en zijn ingewanden willen iets anders dan wijn.

Naast de kuip op poten staat een spin die uit een delirium lijkt te zijn gekomen, of uit zijn overwoekerde tuin. Hij schat de spanwijdte van de poten op vijftientig centimeter en schreeuwt: '*À quoi bon?*'

Niemand die hem hoort in deze vervallen pastorie waar zijn heeroom rijen gelovigen tot gebed aanzette. Zijn hoed neerzette na de dienst waar zij, onder zijn vorsend oog, een deel van hun weekverdiensten indeden.

Charles gruwt van de harige uitstekels en overdenkt of de spin hem bijten wil. Hij klotst handenvol water over de rechthoekige jager die zich schielijk terugtrekt onder een tegen de muur opstaande tegel.

Hij onderzoekt zijn kleren op verdere spinnentriefel en trekt ze aan.

In de spiegel ziet hij bij benadering een man. De trekken vermoeid, de oogopslag lodderig. 'Charles,' fluistert hij tegen zichzelf, 'je moet oppassen.'